

SKANDINAVISKE KANADIENSAREN

TIDNING FÖR SKANDINAVERNA I CANADA.

Löp. No. 156. — ÅRG. 9.

Redaktör och utgivare:
C. H. LUNDGREN.

WINNIPEG, MAN. 30 NOVEMBER 1894.

Redaktionsbyrå och kontor:
Patrick street 300, Winnipeg.

No 33. — Lösn. 5 Cts.

OM JORDBRUKSSKÖTSELN I VÄSTRA CANADA.

I juni är bästa tiden för att bryta upp nytt land, emedan torfvann då är mjuk och fuktig, och jordbrukaren dessutom har lättast att afse tiden mellan såningen och höberingen till sådana arbeten. Särskildt för detta ändamål konstruerade plogar användas, hvilka skära torfvorna 12 tum bredt och 2 tum tjocka.

Två hästar draga med lätthet en sådan plog, hvarmed man kan bryta upp 2 å 3 acres om dagen. Det är ingen som helst svårighet, att handtera en sådan plog, och kan en pojke hålla den lika så godt som en man. Torfvorna lemmas derefter att ruttna till September eller October, hvarpå jorden ånyo plöjes om, men denna gång något djupare.

Juli månad använder man till förberedelser för skördetiden. All slags redskap öfverses och repareras, bindningsdränk skaffas, och icke att förglömma, de oumbärliga plöjerna — förlustelser i det gröna — undanströkas.

Omkring den 25 juli begynner höstlättern. Som det naturliga eller vildt växande gräset innehåller alla nödvändiga beståndsdelar för ett godt vinterfoder, och det dessutom ingenting kostar, med undantag af utgifter för dess afmeining och stackning, så kultiveras nästan inga grösslager här i Western. Om årstiden har varit lagom fuktig, kan man på högländta marker få 1 å 1½ ton hö pr. acre. Många föredraga detta slags hö till hästar och yngre boskap, isynnerhet om det är tidigt afmeijadt och väl inbergad. Största delen af allt hö slås icke desto mindre på lågländta platser, der det växer rikligare, gifvande upp till 4 tons pr. acre. Liten hör numera till fornde dagars redskaper, och de mest utmärkta slätter maskiner användas öfverallt.

En man med ett par hästar slår ca. 20 tons hö pr. dag; en man med häst räfsar ihop lika mycket på en half dag och två män med hästar och vagn stacka 10 tons på dagen, allt beräknadt efter ordinarie arbetstiden. Wanligen stackas höet på samma plats der det slås, sedan afbrännes stubben rundt om eller ock upplöjes jorden till skydd mot prairieädrar. Allt efter behof afhentas det sedan under vintern, och för att hålla sin boskap i godt skick till nästa vår, anser sig en jordbrukare öfver hufvud taget behöfva 2 tons hö för hvarje kreatur.

Omkring midten af augusti är höstlättern undangjord och här och der får man se en "sjelfbindare" göra sin första attack på sädesfälten. Redan i de första dagarna af augusti begynna hvetefälten gradvis att förändra utseendet från grönt till guld, och omkring den 20de hafva de uppnått zenit af skönhet och grandeur.

En vackrare syn än Manitobas hvetefält, färdige för "bindaren", får man sällan se. Tusentals acres, mil efter mil i alla riktningar af rent klart strå, stolt uppbärande stora väl fyllde hufvuden af den bästa hvete i världen; topparne jemna och putsade såsom med en knif. Jordbrukaren ser med tillfredställelse på de vackra fälten; resultatet af hans flit underhjelpt af en vänlig och gifmild natur.

Men icke desto mindre arbetar han hårdt och med ångsan, för att få sin sista kärve färdig innan ogynnsam väderlek inträffar. Augusti fullmåne bringar under stundom fröst med sig, och det är då af vigt, att hafva sin hvete skuren i tid. Om just icke säden blifver mindre brukbar till malning eller utsäde, så bringar dock alltid en aldrig så liten frostskada hans vara i ett litet pris. Detta kan blifva kånbart nog, då sadesprisen såsom nu är ytterst låga. (Forts.)

KORRESPONDENS.

— Red Deer, 12 november 1894.
Ärade Redaktör.

Undertecknad önskar härmed att säga något om Canada, särskildt provinsen Alberta, hvarest jag nu haft min vistelseort under 1½ år. Tillfälle har sålunda gifvits mig, att se och erfara sanningen af hvad som skrivits i de böcker, hvilka den Canadiske Regeringen låtit utgifva om landets beskaffenhet här städes. Jag och en vän till mig anlände till Red Deer i början af maj 1893. Hans namn är Anders Ågren från Jättendal, Hälsingland, Sverige. Vi voro de två första Svenskar, som bosatte oss vid Swan Lake ca. 12 Engelska mil från den lilla staden Red Deer.

Till en början bodde vi hos en Isländare vid namn Renholdt. Han var ytterst gästfri och välvillig, men som det blef något för trångt i hans lilla nybyggare-hus genom denna tillökning i familjen, så skaffade han oss ett tält, hvart vi under resten af sommaren tillbragde våra lediga stunder. Naturen här påminner mycket om gamla Sverige, och våra tankar återvände därför ofta till fornda hem. Mentiden medgifver icke, att ödsas bord i betraktelser öfver det herrliga landskapet och den fruktbara jordmånen, utan en nybyggare har också att tänka på det mera materiella. Vi hade därför att taga yxan på axeln och begifva oss till skogs, för att skaffa timmer till boningshus och ladugård. Endast tre veckor efter vår ankomst till Swan Lake, anlände ytterligare 3 Svenskar till platsen, hvilka också beslöt sig för att stanna; och nu idag äro vi 22 Skandinaver i kolonien, med ett kreatursantal af 100 nötboskap, 25 hästar förutom får, svin och höns. Provinsen Alberta anses för det bästa land för boskapskötsel, som man känner i Canada, och vi instämma helt och hållet här.

Våra kreatur hafva gått ute sedan början af April tills nu i dagarna, då snö begynner falla. För en fattig man, som har litet att börja med, är Alberta ett godt land. Floder och sjöar äro öfverfyllda med fisk samt skogar och prairier med vildt.

Den Almäktige synes enkom hafva danat detta land för den fattige, för att der skaffa honom ett fritt, lyckligt och oberoende hem. Vi skulle önska se alla våra fattige landsmän öfver här, ty vi hafva millioner acres af bördigt land, utan sten och ljungbackar, väntande på nybyggaren. Millioner tons af hö få årligen ruttna bort, endast af brist på folk, som kunna till godo göra sig detsamma. Likväl

kommer nog den tid och det kanske ganska snart, då äfven hvar bit af detta land blifver upptaget, ty jordens fruktbarhet står allaredan i stort rykte genom tillströmmande folk från Europa och Förenta Staterna.

Jag har varit nästan öfver allt i Sverige och känner väl till huru hårdt och mödosamt den mindre jordbrukaren får arbeta der för sin utkomst; här deremot gifvar jorden mycket, oftast riklig afkastning, och kostar intet, eller så godt som intet. Klimatet är äfven godt och passande för oss Skandinaver, och är man lycklig nog, att vid hitkomsten köpa ett par hundra dollars, för att dermed köpa sig nödvändiga redskaper och några kreatur, så tager det endast en kort tid, att komma på grön qvist. Ofta får man höra i Sverige af folk, som motarbetar emigrationen, att Canada är ett kallt nästan obebodligt land, samt att de böcker, som utgifvas om landets beskaffenhet, är humbug. Men jag och alla de Svenskar, som lefvat här, kunna intyga, att böckerna äro sanningsenliga och att såväl Regeringens, som jernvägens emigrations tjänstemän, äro högst respektable och trovärdige personer. I Winnipeg vilja vi särskildt omnämna herrar H. H. Smith och L. A. Hamilton, samt vår gode vän Herr Johan E. Forslund, hvilken hjälper sina landsmän såsom en broder och bistår dem med råd och upplysningar. Der finnes också ett af Regeringen uppfört stort och praktigt emigranthus, hvarest man fritt kan få uppehålla sig någon tid, och der man träffar Herr J. Wendelbo, som gjenstvilligt gifver alla upplysningar, och som, genom stor kännedom till Canada och dess förhållanden, är till synnerlig nytta för nykomlingar.

I Halifax möta oss ock vel landstigningen en landsman, Herr W. Anderson, hvilken derstädes af Regeringen varit anställd såsom emigrations-tjensteman i många år. Af honom få vi de första upplysningar om landet, och hjälper han oss vid biljet ombyte och bagagepollstering.

Måhända tager mitt bref redan för stort rum och vill jag derfor sluta med det tillägg, att för mindre jordbrukare, nyktra och ordentliga, är Canada numera den rätta platsen, och vill jag derfor tillräda, kom öfver hit, och Ni skola finna Eder väl i Red Deer och Swan Lake.

Teckadt af en vän till Svenska Folket.
EM. CRONQVIST.

WETASKIWIN, Alberta, 5 nov. 1894.
Herr Alfred Åkerlindh,
Domin.-Govt. Immigration Officer
Ottawa.

Ärade landsman. Till svar på Eder skrifvelse med förfrågan om ett och annat angående vårt distrikt samt Skandinavernas antal i kolonien Nya Sverige, vill jag härmed meddela.

Undertecknad anlände hit till Wetaskiwin distriktet och utsåg land i Nya Sverige i början af mars månad 1892; jag var den första Skandinav på platsen.

Redan samma år började en rätt anseelig emigration isynnerhet från

Förenta Staterna. Till följe af den öfverlägsne jordmånen, i förening med god tillgång på vatten, brännis byggnadsmaterial och ett jämnt klimat, har utvandringen hit varit i ständigt tilltagande och alla tag medföra nu nya landsökare. Kolonien Nya Sverige förkofrar sig dag efter dag, vi äro nu omkring 165 farmare med ca. 2000 acres öppen jord, 250 hästar och 500 kor. Sysselsättningen är ännu nästan uteslutande jordbruk, som platsen är så ny, att någon industri ej hunnit att komma till stånd. Jag vill icke rekommendera denna plats till dem, som önska att göra sin utkomst genom att arbeta för dagen, ut lefva i staden, utan de, som hafva ett litet kapital och upptage ett "Homestead" — 160 acres fritt land — kunna snart nog, genom ett strafsamt och hederligt arbete, förvärfa sig ett godt och oberoende hem. Klimatet passar synnerligen godt för oss Skandinaver eller Nord Europeer i allmänhet. Vi hafva ännu i höst ej haft någon männvård kylla, och idag faller ett mildt behagligt regn, så, om det ej vore för gräsets bleka färg, kunde man tro, att det vore mitt i sommarens.

Med utmärkt högtaktning
C. H. OLIN.

UTDRAG AF BREF DATERAD DEN 24de augusti 1894 från Wetaskiwin, Alberta, Canada, och skrifvet af Herr Ludvig Peterson samt infördt uti tidningen "Österns Veckblad" utgifven i Boston, Förenta Staterna, den 19 sept. 1894.

"Jag borde väl ock säga något angående de lekamliga förhållandena här. Landet är utmärkt godt, lika så klimatet. Vi hafva haft utmärkt skön sommar omväxlande med regn och solsken, dock såga de som varit här några år, att det varit torrare i sommar än det brukar vara. Det har dock ej gjort någon egentlig skada, ty vi hafva nämligen god skörd, så vi äro i allmänhet vid godt mod och vänta nycken välsignelse från vår Gud i både andligt och lekamligt af seende.

(Underteckadt)
LUDVIG PETERSON.

UTDRAG AF REPORT FRÅN HERR CARL ZETTERMAN, MEJERI INSPÄKTOR UTI QUEBEC, CANADA, ANGÅENDE EMIGRANTERS EMMOTTAGANDE VID QUEBEC AF CANADENSISKA REGERINGENS TJENSTEMÄN.

Herr Alfred Åkerlindh,
Ottawa.

Det är med stort nöje jag villfar Eder begäran att få del af de personliga iakttagelser jag gjort rörande emigranternas emottagande i Quebec.

Under min två-åriga vistelse härstädes har jag nemligen varit i tillfälle att närvara vid deras landstigning, och kan jag upprigtigt och sanningsenligt intyga, det den Canadiske Regeringen gjort allt möjligt för deras bekvämlighet och trygghet under deras korta uppehåll härstädes. Immigrations byggnad i Nya Sverige i början af mars månad 1892; jag var den första Skandinav på platsen.

Rymmer sofrum, hvilka hållas utmärkt propra och snygga, och hvilka fritt få begagnas af emigranter, som af en eller annan orsak måste kvarstanna en dag eller så. Dessa rum upplåtas äfven åt emigranter, hvilka varit en tid i Canada, och som, i afvaktan på plats eller dylikt, önska få en lugn och säker fristad för en tid. Tjenstemännen, från den högsta till den lägsta, utmärka sig för sin humanitet och beredvillighet att i allt hjälpa emigranten till rätta.

Quebec den 5 november 1894.
CARL ZETTERMAN,
Mejeri Inspäktör.

CANADA.
OTTAWA, Söndagen den 4 nov., årsdagen af Sveriges-Norges förening, svajade den blå-gula å herr Åkerlindh's flaggstång. Några vänner, deribland pastor Pihlblad samt herr Sandberg, voro närvarande vid en liten familjeställning.
— Herr Christian Olsen, vår populära Norske målare-mästare, har fått sin familj tillökt med en liten dotter. Alltid en förökning i det Skandinaviska samhället.
— Herr L. M. Fortier, chief clerk of Immigration, Jurikes Departementet, har återvärdt till Ottawa efter en längre tur till vestra Canada. Han beskriver skörden öfver allt i Western såsom högst tillfredsstillande.
— En ung Dansk vid namn Jörgensen fick här om dagen sin ena arm afbruten på två ställen. Mannen värdes på Protestantiska hospitalet i Ottawa.
— En elektrisk Spårväg kommer att byggas mellan Ottawa och Aylmer; väglängden ca. 9 mil.
— Inför en talrik publik höll vi våra bröder, Danskarna, sitt länge afvaktade "Entertainment" å opera huset i Ottawa den 15de dns. Programmet var särdeles rikhaltigt samt väl valdt, och avslutades föreställningen med en ganska vaeker tablå, framställande Canada och Danmark, representerade af fröknarne Nielsen och Gundersen.
Flera mera framstående personer voro närvarande, såsom Ministrarne herrar Daly, Angus och Burgess, sir James Grant, John R. Hall m. fl. Netto-behållningen går till Danska institutet.
Skandinaver och Finnar i Ottawa ämna slå sig tillsammans om en nyårsfest, måske detta kan mana andra till efterföljd.
— Manitobas export af ull är i år 307,000 pound.
— Frågan om Hudsons Bay jernvägen behandlades i Regeringen den 20de dns, men med hvad resultat vet man ännu icke.
— Via Montreal hafva i år exporterats 1,712,715 lädor ost till ett värde af ca. 12 millioner dollars, öfverstigande förra årets export med ½ millions dollars.
— Alla posttjenstemän i Vancouver, B.C., som streikade för högre betalning, hafva blifvit suspenderade med goda utsigter till afsked. Streikarne höllo ut i 12 timmar.
— Den bekante evangelisten D. L. Moody predikade för någon tid

sedan i "The Massey Music hall" Toronto, och nämnde bland annat: Den man, som icke betalar sina skulder, har ingen rätt att kallas en Christen.

— Detta års hvetehöst är den största världen har sett. Genomsnittsproduktionen har i de 10 sista åren varit 2,242,000,000 bushels om året, men detta års skörd var 183,000,000 större. Vi finna altså här en af förklaringsarna till fuvarande låga hvetepreiser. Aldrig har världen haft så stor hvetebeståndning som nu.

— Canada Pacific Jernvägen har vid Hochelaga verkstäderna antagit 300 nya arbetare, för att der under vintern reparera gamla vagnar.

EN TAPPER SJÖMAN.
Det hände för någon tid sedan i närheten af Trinidad om bord å en engelsk postångare, der bland besättningen funnos åtskilliga normmän, att en ung dam från akterdäck föll i sjön. Hon hade suttit på ricket och genom sin kikare iakttagit en haj, hvars fena stack upp öfver vatenytan omkring 50 meter akter om fartyget. En norsk sjöman vid namn Gustav Lie, hemma i trakten af Sandefjord, var vid tillfället sysselsatt med att sträcka suntältet öfver däck. Han hörde skriket, sprang hastigt akter ut, grep i forbjiften en lifboj och sprang i sjön. Ångarens maskin slogs genast stopp och back. Man behöfver ju icke säga, att det blef en fäslig upptändelse bland passagerarne. Det tog vid pass fem minuter, innan Lie nådde bort till den nödställda unga kvinnan, miss MacDonald, som var god simmerska och hållit sig uppe. Hon varseblef ej normmannen, förrän han var alldeles bredvid och erbjöd henne lifbojen. Hon skrek till, då hon trodde, att det var hajen, som kom; sedan tog hon rojen och vardt lugn, då Lie försäkrade henne att båten skulle uphämta dem inom några ögonblick.
— Hajen! utbrast hon och pekade på odjuret som nu var 20 meter borta.
Hajen kom närmare och närmare; nu var han på 8 meters håll. Lie började plaska med händer och fötter, och miss MacDonald följde exemplet. Hajen skrämdes häraf och började kretsa omkring dom. Båten nalkades, och de hörde forste styrmannen ropa åt dem att hålla modet uppe. Hajen stod ett ögonblick stilla. Men derefter sköt han af som en pil rakt på Lie och miss MacDonald. Matrösen ryckte då till sig lifbojen och kastade sig öfver flickan, så att hon trycktes under vattnet. I samma ögonblick, då hajen vältrade sig på ryggen och stack upp hufvudet för att gripa sitt bytte, körde Lie bojen in i det ohyggliga gapet, der den kom på tvären och styckades af hajens tänder, som ock ripsade den kicke sjömannens högra hand. Nu var båten framme, och de nödställda bergades. Miss MacDonald var då afsvimmad, och Lie, hvilken så värdt förfärligt, förlorade vetandet, när han väl kom till bord å ångaren, helsad af passagerare och besättning med rop.